

Roža, oblaki in vihar.

tihej prijaznej dolini rasla je roža.

Bila je kraljica cvetočej livadi. Ponosno je dvigala glavico k sinjemu nebu.

Nekega dne prepregli so črno-sivi oblaki sinje nebó. Zmračilo se je roži prej toli jasno in veselo lice. Ledenega zrnja se je bala, da bi je ne pokončalo. Tužno nagnila je svojo glavico, ozrla se proseče na črno-sive oblake ter jim govorila:

„Vi, črno-sivi oblaki, ki prosto plavate pod sinjim nebom, prosim vas, ne izpuščajte iz svojega naročja ledenega zrnja, ki bi me hudo ranilo ali pa še celó popolnem uničilo. Odjadrajte raje tjá v daljne dežele, kjer ležé širne puščave, tam izpustite iz svojega naročja ledeno zrnje.“

Slišali so oblaki milo prošnjo rože, a pomagati jej niso mogli. Tužnej roži sredi cvetoče livade govorili so oblaki: „Da-si bi radi uslišali tvojo prošnjo, vender tega ne moremo. Ali ne veš, roža draga, da smo mi pokorni hlapci gospodarja viharja? Kamor nam vihar iti poreče, tjá odplujemo. Prosi tedaj našega gospodarja, morda te usliši.“

Dež je jel naletavati in po kako ledeno zrnje je palo iz naročja črno-sivih oblakov. Roža je točila grenke solzé. „Vse krasote bom oropana ali bom pa še celó usmrčena!“ takó je vzdihovala roža.

„Prosim te, vihar dragi! ukaži svojim hlapcem, naj odplujo tjá v daljne dežele. Usmili se mene sirote sredi livade. Saj veš, da je hudo v nježnej mladosti ostaviti ta krasni svet!“

Dalje ni mogla govoriti roža; sklonila se je ter bridko solzila. Vihar jo je gledal in smilila se mu je; zato je uslišal njeno milo prošnjo. Zabučal je in zamrmral. Zračni veslarji, brzi oblaki, razumeli so viharjevo bučanje in mrmranje. Odpluli so v daljne kraje. — Nebó se je zopet zjasnilo, čisteje je bilo nego li poprej. Roža se je vzklonila, zrla na sinje nebó ter se veselo nasméhnila.

Ksaverij.

— x —

Radovednost ni povsod dobra.

red nekaj leti je bila nekemu staremu gospodu v Novemjorku v Ameriki ukradena zlata žepna ura takó na tihem, da gospod niti čutil ni.

Okradeni gospod je javno obljubil ónemu, kateri mu prinese ukradeno uro nazaj, dati 20 dolarjev*) plačila ter ga, naj si bode kdor koli, ne bode naznanil sodišču. Kmalu po tej objavi, sreča ga na ulici lepo opravljeni gospod, ter ga vpraša:

„Ali ni bila vam ura ukradena?“

„Dà“, odgovori gospod.

„Obljubili ste dati ónemu, kateri vam prinese uro, 20 dolarjev?“

„Dà“, reče gospod.

„Dalje ste tudi obljubili, da človeka, kateri vam je uro ukradel, ne bode naznanili sodišču.“

*) Dolar = amerikansk denar, 2 gld. naše vrednosti.

„Dà, tudi to sem obljubil,“ reče gospod.

„Ali ste mož beseda?“

„Dà, tudi to sem,“ odgovori gospod.

„Tukaj je tedaj vaša ura!“ To rekši seže tuji človek v žep po uro in jo poda čudečemu se gospodu, kateri mu plača 20 dolarjev, kakor je bil obljubil. V tem, ko si pripenja uro k telovniku, mrmra gospod: „Rad bi vender vedel, kako mi more kdo uro ukrasti iz žepa!“ — „Ali bi to radi vedeli, gospod?“ vpraša tujec; „ako želite, vam lahko pokažem.“

„Dà, dà, pokažite; rad bi vedel, kako je to mogoče.“

„Tedaj pazite! Morda se še spominate, kako vas je óni dan, ko vam je bila ura ukradena, nekdo po neprevidnosti sunil in vas potem prosil odpuščenja.“

„Dà, dà, prav dobro se še spominam!“

„Glejte, to sem bil jaz!“

„Veseli me, da vas poznam — ali — kako je to mogoče, to je neverjetno.“

„Ali dovolite, da vam tudi to pokažem?“

„Dà, dà, pokažite!“

Nato ga tujec pahne nekoliko v stran, prosi ga odpuščenja in otide. Gospod gre tudi po svojih opravilih in ker meni, da je vže čas za kosilo, hoče pogledati, koliko je ura — ali glejte! vže zopet je nima. — Tako je plačal ubogi Amerikanec za svojo radovednost 20 dolarjev in še zlato uro po vrhu. Iz tega se pač učimo, da prevelika radovednost ni povsod dobra.

Ferdo Šarc.

— x —

Vsemirovo sporočilo. *)

(Prilika.)

o leži kralj Vsemir na smrtnej postelji, in se mu približa zadnja ura, pokliče še jedenkrat svoje sinove in dvorne dostojanstvenike k sebi, blagoslovi je in prosi, naj tudi po njegovej smrti vladajo v njegovem smislu ter jim mej drugim tudi to naroči, da se njegovo truplo ne sme položiti v zaduhlo rakvo, nego v črno zemljo, kamor se polagajo tudi ostanki drugih ljudi, da ondù strohni in se v prah in pepel izpremeni, katerega bodeta veter in čas raznesla na vse strani svetá. „Kamor bodo atomi (nedeljivi delki) mojega trupla pali,“ pravi kralj s proroškim glasom, „ondù bodeta vladala rajski mir in sreča.“

Ko je blagi vladar zatisnil v smrti oči, pokopali so ga v črno zemljo mej tri širokovejzate lipe vrhu visoke gore, od koder se je videlo daleč po širokem svetu.

Prišli pa so v temnej noči grozni, hudobni ljudje na goro, izkopali krajeve ostanke, prenesli jih v veliko mesto in jih skrivaj položili v kamenito iz skále izdolbeno rakvo, kamor niti zrak ni blizu mogel, da bi takó zabranili sreči pot med človeštvo na zemlji.

Od sib dob se je zopet vrnilo zlò na zemljo, in novo trpljenje in novo gorjé tare človeški zárod. Le vsakih sto let pošlje dobri Bog neznanega ptiča

*) Glej „Vrtec“ 1881. leta, stran 26.